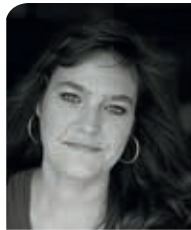

ÚJÉVI REMÉNYEK

Mire elköszöntünk az óévtől, négytagúra duzzadt családukban lecsitultak a kezdeti viharok, és úgy tűnik, elnyertük új egyensúlyi állapotunkat. Reményeim szerint tehát egy jóval nyugodtabb és kedélyesebb új évnek nézünk elébe. Ehhez persze át kellett esnünk a mélyponton, amit én ama napfényes vasárnap reggelben láttam megtestesülni, amikor, ki tudja hányadik, kisebbikkel átvirrasztott éjszaka után, és ki tudja hányadik, a nagyobbikkal lefolytatott meddő vitát követően épp a templomba készültünk...

Szöveg - **Póta Réka** / **EGYRŐL A KETTŐRE**

◆ De kezdjük csak az alvási problémáknál! Az utóbbi időben gyakran gondoltam arra, hogy tíz évvel korábban kellett volna kezdeni a családalapítást. Akkor még simán végigmulattam egymást követő éjszakákat, és másnap elmentem dolgozni, vagy vizsgázní, igaz, kicsit úgy éreztem magam, mint Alice Csodaországban. Mostanság ez vált az általános állapotommá. Kis gyengeség, tompa fejfájás, belül enyhe remegés, kívül látható ziláltság, csak éppen ezt nem előzte meg semmilyen fergeteges buli. Bármennyire is próbáltam a többi „másnapos” anyukával humorral megtárgyalni a dolgot a játszótéren, éjjelenként többször felébresztve lenni nem buli. Pedig kisebb gyermekem már igencsak jó súlyban van, nem szorulna rá az éjjeli étkezésre, pláne nem a többszörre. Itt jönnének a gyermeknevelési cikkek, könyvek, praktikák, hogyan vegyük rá a babát, hogy átaludja az éjszakát. Igen ám, de ezeknek a könyveknek és praktikáknak egyike sem számol nagyobb testvérrel. S bár keringenek legendák olyan testvérekről, akik állítólag immunisak egymás hangfrekvenciájára, nálunk ez sajnos nem érvényes. Legfeljebb az apjukra, akinek megvan az az irigylésre méltó, ha nem bosszantó képessége, hogy bárhol bármilyen körülmények között képes elaludni, és ha egyszer elaludt, felébreszthetetlen. Így maradt a rohangálás a két lány között, mert amikor arra vetemedtem, hogy azonnali mellre tétel helyett halkan duruzsolva próbáltam meggyőzni Emmát, elégedjen meg némi hátsimogatással, többnyire rázendített. Mire nagy nehezen megnyugtattam volna, a

nagyobbik is felriadt: „Anyaaaa, ide jössz?!” Volt, hogy annyira sikerült kiverni az álmat Fanni szeméből, hogy kora reggelig társalogtunk. S mire őt is újra elnyomta az álmom, Emma felébredt, számára ugyanis reggel fél 6-kor indul a nap. Nos, egy ilyen éjszakát követően jöttem rá, hogy bár Fanni szeret nem létező „bibikre” hivatkozva bojkottálni számára nemkívánatos műveleteket, ezúttal komolyan kell vennem, mivel következetesen sántít a jobb lábára, s mikor megpróbáltam lábra állítani valahogy, fájdalmas arccal rogyott a földre. Templom helyett célba vettük tehát a kórházi ügyeletet. A liftnél állva próbáltuk csitítani a két gyereket, mivel a nagy jogosan kétségbe esett, hisz eredetileg bim-bamról volt szó, nem pedig doktor néniről, az empátikus kisebbik meg átvette a hangulatát, a hangerejét meg egyenesen megduplázta, amikor kilépett a szembe szomszéd az ajtón. Mindjárt oda is intett magához, hogy közölne velem valamit bizalmasan. Szomszédom nyugdíjas korú, kineziológiával foglalkozó hölgy, aki már többször jelezte, hogy szívesen kezelésbe venne, én meg sosem tudtam, hogy ezt pozitív vagy negatív visszajelzésnek vegyem. Ezúttal nem kertelt, mindjárt a közepébe vágott a mondandójának: *„Tudja, megnéztem magát, és a helyzet az, hogy az idegrendszere mindössze negyven százalékon teljesít, és sajnos a gyerekek sincsenek jó állapotban. Javaslom, hogy szerezzen be és nagy dózisban kezdjen szedni lecitint. Amint egy kicsit jobban lesz, szívesen segíték, de ebben az állapotban még én sem tudnék mit kezdeni magával.”*

Kép - Profimedia - Red Dot

Hirtelenjében nem tudtam, mit válaszoljak, sírjak vagy nevessek, azt hiszem, a szemembe könnyek szöktek, a szám széle meg úgy rángatózott, mintha nevetni akarnék, ezzel mintegy meg is erősítve a diagnózist. Gyorsan megköszöntem a tanácsot, és számoltam a töredékmásodperceket, hogy csukódna már ránk az a liftajtó, és nyelne el minket végre az alattunk lévő tíz emelet. Az autóban, útban a kórház felé jutott eszembe, hogy előző délután is milyen perpatvart zavartunk le az előszobában Fannival, mire lejutottunk nagy nehezen a játszótérre, és hogy valóban sokkal többet kiabálok, mint szeretnék. A lányok eltérő ritmusa és igényei, a férjem túlórái, Emma éjjeli ébredései és az ebből fakadó alváshiány, illetve a Fannival zajló folyamatos „majd én egyedül” és „nem akarom” harcok valóban igénybe vettek. De addig úgy gondoltam erre, mint a legtöbb kisgyerekes családban hasonlóan zajló, egyszerűen túlélendő időszakra. Végül bizonyos kételyek ellenére is úgy döntöttem, hogy a szomszéd hölgy részéről feltételezem a jóindulatot, a lecitinnek meg utánaolvasok. Miután meggyőződtem arról, hogy a „szer” ártalmatlan, legrosszabb esetben nem segít a problémámon, beszereztem egy havi kúrára elegendő adagot. Nem tudnám megmondani, hogy valódi vagy placebohatás volt-e, esetleg Fanni nyugalmi állapota okozta-e a változást a kórházban diagnosztizált vírusos csípőízületi gyulladásnak „köszönhetően”, de tény, hogy a következő napok békében teltek, ami elég volt ahhoz, hogy egy kis erőt gyűjtsünk mindannyian.

A magam részéről újragondoltam nevelési elveimet, és ezután igyekeztem elszámolni tizig, de legalábbis kitembolni magam zárt ajtó mögött, mielőtt fenyegetések és hangoskodások közepette újabb véget nem érő vitába bocsátkozom. Fanni ettől valahogy együttműködőbb lett, Emma pedig szokásához híven, tükrözi az általános klímát, ezúttal a hangulatjavulást. Apa időközben letudta a stresszes időszakot a munkahelyén, és reggelente átveszi tőlem a korai ébresztőt. Míg mi Fannival pótoljuk az esetleges alváskimaradást, szívem választottja jót szendereg a nappaliban a gurgulázó, játszó Emma mellett. Éljen az alvás és a lecitin! No és persze boldog új évet! ◆

hirdetés

Váltottunk!

A megújult Gazdasági Rádió mostantól Trend Fm néven hallható a 94.2 frekvencián.

94.2
TREND FM
GAZDASÁGI RÁDIÓ CSOPORT
Gazdaság és Kultúra

